

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4069/2018
26.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Ст. Марковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву и тужене Општине Ивањица чији је законски заступник Општинско правобранилаштво из Ивањице, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1803/17 од 13.02.2018. године, у седници већа одржаној 26.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1803/17 од 13.02.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1803/17 од 13.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 1268/15 од 24.02.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена Република Србија, Министарством унутрашњих послова – Сектором за ванредне ситуације да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете износ од 886.240,00 динара са законском затезном каматом почев од подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио исплату преко досуђеног износа ставом првим изреке а до траженог износа од 2.550.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате. Ставом трећим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена Општина Ивањица на солидарну исплату износа од 2.550.000,00 динара са туженом

Републиком Србијом, Министарством унутрашњих послова, Сектором за ванредне ситуације. Ставом четвртим изреке је обавезана тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 113.074,00 динара, а ставом петим изреке је обавезан тужилац да туженој Општини Ивањица исплати износ од 36.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 1803/17 од 13.02.2018. године, ставом првим изреке одбио као неосновану жалбу тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и четвртм изреке, а ставом другим изреке је одбацио жалбу тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације изјављену у односу на став пети изреке првостепене пресуде, као недозвољену.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи разлоге за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни касациони суд је утврдио да за овакво одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Ово са разлога што по сада устаљеној судској пракси нема одступања у истим чињенично правним ситуацијама по питању одговорности тужене Републике Србије за насталу материјалну штету по одредбама Закона о облигационим односима, Закона о ванредним ситуацијама и Закона о метеоролошкој и хидрометеоролошкој делатности. Стога, Врховни касациони суд налази да је према утврђеном чињеничном стању правилно примењено материјално право, па нема потребе уједначавања судске праксе, јер побијена пресуда не одступа од уједначене судске праксе у Врховном касационом суду.

Из изнетих разлога на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (07.12.2015. године), ревизија није дозвољена, па је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић